

meer kunnen doen! Ik zal veel te ver weg zijn om me nog met jullie te bemoeien, je moet je maar zoo goed mogelijk in je lot zien te schikken. Maar ik moet vriendelijk tegen ze zijn» dacht Alice, «anders willen ze misschien niet gaan, waar ik heen wil! Laat me eens kijken: ik zal ze ieder Kerstmis een paar nieuwe laarzen geven».

En ze overlegde verder bij zich zelve, hoe ze het aan zou leggen. «Die moeten met den bode bezorgd worden», dacht ze «en hoe leuk zal het zijn, cadeautjes te sturen aan z'n eigen voeten! En wat zullen de adressen er komisch uitzien!

Den Weledelen Heer Rechtervoet van Alice,
Haardkleedje,

bij den Haard.

(met Alice's hartelijke groeten).

Och, och, wat een onzin praat ik toch!»

Op dat oogenblik stiet ze haar hoofd tegen het plafond van de zaal. Ze was dan nu ook meer dan negen voet hoog, en ze nam fluks het gouden sleuteltje en haastte zich daarmee naar de tuindeur.

Arme Alice! Ze kon ternauwewoeg gaan liggen om met één oog den tuin te kijken, maar om te komen, wel, dat scheen onmogelijk. Ze ging zitten en begon weer te huilen.

«Je moest je schamen» zei Alice meid als jij, (dit mocht ze wel huilen! Hou daar dadelijk mee op! Maar ze ging toch al maar door, tranen stortte, tot er een groot heen was, ongeveer vier duim die vloer der zaal bedekkend.

Na een poosje hoorde ze op zacht getrippel van voeten en ze zag haar tranen om te zien wat er aan het witte konijn dat, prachtig gekleed met een paar glacé-handschoenen en een waaier in de andere. Het konijn aanstappen, terwijl het in zich zei o, wat zal de Hertogin woest zijn zoo lang heb laten wachten!» Het konijn zoo wanhopend, dat het haar riep wien ze om raad vroeg en toen dicht bij haar was, begon ze met stem: «Och, mijnheer, —». Het konijn